

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2013 r. — La Ferla przeciwko Komisji i ECHA

(Sprawa T-392/13)

(2013/C 291/03)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Leone La Ferla SpA (Melilli, Włochy) (przedstawiciele: G. Passalacqua, J. Occhipinti i G. Calcerano, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA), Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów wymienionych w komparycji w całości lub w zakresie w jakim Sąd uzna za słuszne i zgodne z interesami skarżącej;
- w rezultacie zasądzenie od ECHA zwrotu kwot nienależnie otrzymanych od skarżącej wraz z odsetkami ustawowymi i z uwzględnieniem rewaloryzacji od dnia, w którym Leone La Ferla Spa dokonała zapłaty na rzecz ECHA aż do dnia rzeczywistego wykonania;
- ponadto lub tytułem żądania ewentualnego zasądzenie od ECHA odszkodowania za szkodę poniesioną przez Leone La Ferla Spa w wysokości odpowiadającej rzeczonym niesłusznie pobranym od skarżącej kwotom wraz z odsetkami ustawowymi i z uwzględnieniem rewaloryzacji od dnia, w którym Leone La Ferla Spa dokonała zapłaty na rzecz ECHA aż do dnia rzeczywistego wykonania;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszej sprawie kwestionuje decyzję, na mocy której ECHA — uznawszy, że nie wykazała ona, iż jest małym lub średnim przedsiębiorstwem (MŚP) — nakazała jej zapłacenie opłaty rejestracyjnej w kwocie przewidzianej dla dużych przedsiębiorstw wraz z odpowiednimi opłatami administracyjnymi.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) W pierwszym zarzucie skarżąca podnosi, że ECHA naruszyła prawo wykraczając poza swojej kompetencje, które ograniczają się do wszczęcia procedury weryfikacyjnej w zakresie badania, czy skarżące przedsiębiorstwo ma prawo do obniżonej opłaty przysługującej MŚP i wyręczając Komisję w przyjęciu decyzji dotyczącej tego prawa jak też

stosując arbitralnie, w celu ustalenia, czy pod względem prawnym skarżąca stanowiła MŚP, materialne przesłanki inne niż te ustanowione w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 340/2008⁽¹⁾.

Uprawnienie do przyjęcia decyzji dotyczących prawa do obniżonej stawki zastrzeżonej dla MŚP zakłada ocenę co do stosowania w odniesieniu do rozmiaru zarejestrowanego przedsiębiorstwa kryteriów zawartych w zaleceniach Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczących finansowania przez Wspólnotę MŚP, która to ocena nie należy do sekretariatu ECHA, lecz wyłącznie do Komisji, gdyż ani rozporządzenie REACH, ani rozporządzenia wykonawcze Komisji nie przewidują pojęcia *ad hoc*.

Ponadto, jeśli chodzi o stwierdzenie statusu prawnego MŚP, rozporządzenie nr 340/2008 przewiduje wyraźnie stosowanie podkryteriów zaleceń 2003/361/WE, dotyczących przedsiębiorstw powiązanych z innymi przedsiębiorstwami za pośrednictwem udziałów w spółkach, wyłącznie do przypadków przedsiębiorstw nieposiadających siedziby w Unii Europejskiej. Wynika stąd a contrario, że kryteria te nie mogą być stosowane do dokonania oceny wielkości przedsiębiorstwa z siedzibą w Unii w celu określenia, czy ma ono prawo do obniżonej stawki.

- 2) W drugim zarzucie skarżąca podnosi, że w każdym razie ECHA niezgodnie z prawem zastosowała w danym przypadku wskazane podkryteria, z pominięciem faktu, że Leone La Ferla S.p.a. jest przedsiębiorstwem rodzinnym, gdyż wszystkie udziały należą w całości do trzech braci La Ferla. Z tego względu nie należało przypisywać żadnego znaczenia, również w świetle rzeczonych podkryteriów, powiązaniom i związkom z innymi przedsiębiorstwami, skoro żadne z innych przedsiębiorstw powiązanych ze skarżącą nie działa na tym samym rynku lub na rynkach pokrewnych (art. 3 pkt 3 załącznika I do zaleceń 361/2003/WE).
- 3) W trzecim zarzucie skarżąca wskazuje na niezgodność z prawem wynikającą z faktu, że zaskarżony akt został podpisany przez dyrektora wykonawczego ECHA w sytuacji gdy rozporządzenie REACH nie przewiduje, iż dyrektor wykonawczy ECHA może przyjmować decyzje dotyczące rozmiaru przedsiębiorstwa wnoszącego o rejestrację.
- 4) W czwartym zarzucie skarżąca podniosła niezgodność z prawem decyzji ECHA MB/D/29/2010 i MB/D/21/2012/D, na mocy których Agencja określiła wysokość tzw. „opłaty administracyjnej” rozbijając ją arbitralnie na wiele różnych wartości, podczas gdy powinna być ona nałożona tylko w stosunku do wyższej kwoty. Takie decyzje są niezgodne z prawem — co pociąga za sobą niezgodność z prawem środków wykonawczych — gdyż to do Komisji należy określenie dokładnej wysokości wszystkich składek i opłat przewidzianych w rozporządzeniu REACH (ECHA może wyłącznie przedstawić klasyfikacje usług „innych” niż usługi

właściwe dla systemu REACH), jak też dlatego że tzw. „opłata administracyjna” jest odprowadzana do budżetu ECHA. Ponadto z uwagi na fakt, że rzeczona „opłata” stanowi sankcję administracyjną, mającą zapobiegać niewłaściwym zachowaniom przedsiębiorstw lub zatajaniu informacji przez nie, to państwa członkowskie zgodnie z rozporządzeniem REACH określają jej wysokość.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 107, s. 6)

Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2013 r. — Tilly-Sabco przeciwko Komisji

(Sprawa T-397/13)

(2013/C 291/04)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tilly-Sabco (Guerlesquin, Francja) (przedstawiciele: adwokaci R. Milchior i F. Le Roquais)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie za dopuszczalną skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 689/2013 z dnia 18 lipca 2013 r. ustalającego refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego (Dz.U. UE L 196/13 z dnia 19 lipca 2013 r.);

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 689/2013 z dnia 18 lipca 2013 r. ustalającego refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego (Dz.U. UE L 196/13 z dnia 19 lipca 2013 r.);

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący nadużycia proceduralnego, ze względu na to, że został naruszony regulamin wewnętrzny komitetu zarządzającego, ponieważ Komisja nie umożliwiła komitetowi zbadania wszystkich informacji niezbędnych do przedłożenia opinii o projekcie aktu, który ma być wydany zgodnie z procedurą ustanowioną w rozporządzeniu nr 182/2011 (¹).

2) Zarzut drugi dotyczący uchybienia proceduralnego i braku właściwości, ze względu na to, że zaskarżone rozporządzenie zostało wydane z podpisem Dyrektora Generalnego ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich w imieniu przewodniczącego Komisji bez wykazania, że istnieje akt delegacji i oświadczenie uprawnione.

3) Zarzut trzeci dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia, w zakresie, w jakim:

— jego motyw szósty nie może stanowić wystarczającego uzasadnienia rozporządzenia, które odchodzi od zwykłej praktyki Komisji polegającej na ustalaniu kwoty refundacji na podstawie różnicy między cenami danych produktów na rynku wspólnotowym a cenami na rynku światowym oraz

— uzasadnienie jest niespójne i wewnętrznie sprzeczne, ze względu na to, że jest odzwierciedleniem w niezmienionej postaci poprzedniego rozporządzenia wykonawczego nr 360/2013 bez uwzględnienia kryteriów rozwojowych wskazanych w art. 164 rozporządzenia nr 1234/2007 (²).

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa lub przynajmniej oczywistego błędu w ocenie, ponieważ informacje przedstawione przez Komisję komitetowi zarządzającemu nie spełniały wymogów ustanowionych w art. 164 ust. 3 rozporządzenia nr 1234/2007.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia uzasadnionych oczekiwań, ponieważ strona skarżąca słusznie oczekiwała, wskutek zapewnień otrzymanych od Komisji, że system dodatkich refundacji będzie utrzymany aż do zakończenia obecnie obowiązującej wspólnej polityki rolnej.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55, s. 13).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. L 299, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 sierpnia 2013 r. — Doux przeciwko Komisji

(Sprawa T-434/13)

(2013/C 291/05)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Doux SA (Châteaulin, Francja) (przedstawiciel: adwokat, J. Vogel)

Strona pozwana: Komisja Europejska